

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XXXIV. Gregorii Papae I. Ad Eamdem. De superbia Ioannis
episcopi, & de Maximo praeuaricatore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

EPISTOLA XXXIV.

GREGORII PAPÆ I.

AD EAMDEM.

De superbia Ioannis episcopi, & de Maximo
præuaricatore.*Gregorius Constantinæ Augustæ.*

OMNIPOTENS Deus, qui pietatis vestræ cor suæ dexteræ maiestatis tenet, & nos ex vobis protegit, & vobis pro temporalibus actibus æterna præmia remunerationis parat. Nam Sabiniano diacono responsali meo scribente cognoui in causis beati Petri apostolorum principis contra quosdam superbos, humiles facie tenuis & blandos, quanta se iustitia vestra serenitas impendat. Et in Redemptoris nostri largitate confido, quia bonum hoc in serenissimo domino & piissimis filiis in cælestis quoque patriæ retributione recipietis. Nec dubium est peccatorum vinculis solutis, æterna vos bona recipere, quæ in causis eius ecclesiæ ipsum vobis, cui potestas ligandi & soluendi data est, debitorem fecistis. Vnde adhuc peto, ut nullius præualere contra veritatem hypocrisim permittatis: quia sunt quidam qui, iuxta egregii prædicatoris vocem, *per dulces sermones & benedictiones seducunt corda innocentium*, qui ueste quidem despecti sunt, sed corde tument: & quasi in hoc mundo cuncta despiciunt, sed tamen ea quæ mundi sunt simul cuncta adipisci querunt: qui indigosse omnibus hominibus fatentur, sed priuatis vocabulis contenti esse non possunt; quia illud appetunt, vnde omnibus digniores esse videantur. Vestra itaque pietas, quam omnipotens Deus cum serenissimo domino vniuerso mundo præesse constituit, illi per fauorem iustitiae formulatum suum reddat; a quo ius tantæ potestatis accepit, ut quanto verius in executione veritatis auctor omnia seruit, tanto securius commisso sibi mundo dominetur. Præterea indico, quia piissimi domini scripta suscepi, ut cum fratre & consacerdote meo Ioanne debeam esse pacificus. Et quidem sic religiosum dominum decuit, ut ista præciperet sacerdotibus. Sed cum se noua præsumptione atque superbia idem frater meus vniuersalem

Rom. 16.

episcopum appellat, ita ut sanctæ memorie decessoris mei tempore adscribi se in Synodo tali hoc superbo vocabulo faceret, quamvis cuncta acta illius Synodi sede contradicente apostolica soluta sint; triste mihi aliquid serenissimus dominus innuit, quod non eum corripuit, qui superbit, sed magis ab intentione mea declinare studuit, qui in hac causa euangeliorum & Canonum statuta humilitatis atque rectitudinis virtute defendo. Quia in re a prædicto fratre & consacerdote meo contra euangelicam sententiam, contra beatum quoque Petrum apostolum, & contra omnes ecclesias, contraque Canonum statuta agitur. Sed est omnipotens Dominus, in cuius manu sunt omnia, de quo scriptum est: *Non est sapientia, non est prudenter Pro. 21.*
tia, non est consilium contra Dominum. Et quidem saepetatus sanctissimus frater serenissimo domino multa suadere conatur: sed bene noui, quia tantæ illæ orationes eius & lacrymæ nil ei a quoquam contra rationem aut animam suam surripi permittunt. Triste tamen valde est, ut patienter feratur quatenus despectis omnibus prædictus frater & coepiscopus meus solus conetur appellari episcopus. Sed in hac eius superbia quid aliud nisi propinquia iam Antichristi esse tempora designatur? Quia illum videlicet imitatur, qui spretis in sociali gaudio angelorum legionibus ad culmen conatus est singularitatis erumpere, dicens:
Super astra cœli exaltabo solium meum, sedebo in monte testamen- Ia. 14.
ti, in lateribus Aquilonis, & ascendam super altitudinem nubium, & ero similis Altissimo. Vnde per omnipotentem Dominum rogo, ne pietatis vestræ tempora permittatis vnius hominis elatione maculari, neque tam peruerso vocabulo ullum quoquo modo præbeatis assensum, atque hac in causa nequaquam me pietas vestra despiciat; quia etsi peccata Gregorii tanta sunt, ut pati talia debeat, Petri tamen apostoli peccata nulla sunt, ut vestris temporibus pati ista mereatur. Vnde iterum atque iterum per omnipotentem Dominum rogo, ut sicut parentes priores vestri principes sancti Petri apostoli gratiam quæsierunt, ita vos quoque & hanc vobis querere, & conseruare curetis, & propter peccata nostra, qui ei indigne seruimus, eius apud vos honor nullatenus minuatur, qui & modo vobis adiutor esse in omnibus, & postmodum vestra valeat peccata dimit-

Ggg iij

tere. Viginti autem iam & septem annos ducimus, quod in hac vrbe inter Longobardorum gladios viuimus. Quibus quam multa hac ab ecclesia quotidianis diebus erogantur, vt inter eos viuere possimus, sugerenda non sunt. Sed breuiter indico, quia sicut in Rauennæ partibus dominorum pietas apud primum exercitum Italiæ facellarium habet, qui causis superuenientibus quotidianas expensas faciat, ita & in hac vrbe in causis talibus eorum facellarius ego sum. Et tamen hæc ecclesia, quæ vno eodemque tempore clericis, monasteriis, pauperibus, populo, atque insuper Longobardis tam multa indefinenter expendit, ecce adhuc ex omnium ecclesiarum premitur afflictione, quæ de hac vnius hominis superbia multum gemunt, et si nihil dicere præsumunt. Salonitanæ vero ciuitatis episcopus me ac responsali meo nesciente ordinatus est, & facta res est quæ sub nullis anterioribus principibus euenit. Quod ego audiens, ad eumdem præuaricatorem, qui inordinate ordinatus est, protinus misi, vt omnino Missarum solennia celebrare nullo modo præsumeret, nisi prius a serenissimis dominis cognoscerem, si hoc fieri ipso iussissent quod ei sub excommunicationis interpositione mandaui. Et contempto me atque despecto, in audaciam quorundam sacerdotalium hominum, quibus denudatasua ecclesia præmia multa præbere dicitur, nuncusque Missas facere præsumit, atque ad me venire secundum iussionem dominorum noluit. Ego autem præceptioni pietatis eorum obediens, eidem Maximo, qui me nesciente ordinatus est, hoc quod in ordinatione sua me vel responsalem meum prætermittere præsumpsit, ita ex corde laxaui, ac si me auctore fuisset ordinatus. Alia vero peruersa illius, scilicet mala corporalia, quæ cognoui, vel quia cum pecuniis est electus, vel quia excommunicatus Missas facere præsumpsit, propter Deum irrequisita præterire non possum. Sed opto, & Dominum deprecor, quatenus nihil in eo de his quæ dicta sunt valeat inueniri, & sine periculo animæ meæ causa ipsius terminetur. Prius tamen quam hæc cognoscantur, serenissimus dominus discurrente iussione præcepit, vt eum venientem cum honore suscipiam. Et valde graue est, vt vir de quo tanta & talia nuntiantur, cum ante requiri & discuti debeat, honore-

EPISTOLARVM LIBRI IV. 423

tur. Et si episcoporum causæ mihi commissorum apud piissimos dominos aliorū patrocinii disponuntur, infelix ego in ecclesia ista quid facio? Sed ut episcopi mei me despiciant, & contra me refugium ad sacerdtales iudices habent, omnipotenti Deo gratias ago, peccatis meis deputo. Hoc tamen breuiter suggero, quia aliquantulum expecto: & si ad me diu venire distulerit, in eo exercere distinctionem canonicam nullo modo cessabo. In omnipotenti autem Domino confido, quia longam piissimis dominis vitam tribuet, & de nobis sub manu vestra non secundum peccata nostra, sed secundum gratiæ suæ dona disponet. Hæc ergo tranquillissimæ dominæ suggero, quia integerrima serenitatis eius conscientia quanto moueatur zelo rectitudinis, atque iustitiae, non ignoro.

EPISTOLA XXXV.

G R E G O R I I P A P Æ I.

AD SEBASTIANVM EPISCOPVM RHIZINIENSEM.

De malitia Romani, & Bonifacio defensore.

Gregorius Sebastiano episcopo Rhiziniensi.

DULCISSIMA atque suauissima fraternitatis tuæ scripta suscepi: quæ mihi, quamuis nunquam desit a corde, sanctitatem tamen vestram quasi corporaliter præsentem fecerunt. Sed omnipotentem Dominum rogo, ut sua vos dextera protegat, nobisque & hic tranquillam vitam, & quando ei placuerit præmia æterna concedat. Sed peto, si illo me amore diligitis, quo præsentem semper amastis, ut pro me enixius exoretis; quatenus omnipotens Deus a peccatorum meorum nexibus me citius soluat, & corruptionis huius pondere exutum suo conspectui liberū existere faciat. Quamuis enim inæstimabilis sit cælestis patriæ dulcedo, quæ trahat, multi tamen in hac vita dolores sunt, qui ad amorem cælestium quotidie impellant. Qui mihi in hoc ipso solum vehementer placent, quia placere in hoc mundo aliquid non permittunt. Quæ enim, frater sanctissime, de amici vestri domni Romani persona in hac terra patimur loqui minime valemus. Breuiter tamen dico, quia eius in nos malitia gladios Longobardorum vicit, ita ut benigniores videantur hostes, qui nos interimunt,